

møller derom. Der staar i sidste Punktum af § 1, at hvis Parterne ikke ere enige om at forlange Kendelse af Synsmændene, kan Sagen kun afgøres af Landvæsenkommissionen. Det vil altsaa sige efter Lovforlagets Affattelse, at Bandsynsmændene kun kunne tilfaldes som Forligsmæglere, ikke andet; ere Parterne ikke enige om at ville lade affige Kendelse, maa Synsmændene kun staa som Forligsmæglere, og blive Parterne ikke forligte, er Sagen særdisg, jaa skal den indbringes for Landvæsenkommissionen, og derfra kan der ikke appelleres. Jeg har godt nok lagt Mærke til, at der staar i Bemærkningerne til Lovforlaget, at det skal fremgaa af Bandlebslovens § 52, at der skal kunne appelleres til Overlandvæsenkommissionen, men dette fremgaar slet ikke af § 52. Som Lovforlaget er affattet, tror jeg ikke, at der paa nogen Maade kan tales om, at der kan appelleres til Overlandvæsenkommissionen, men at det er Landvæsenkommissionen, der skal afgøre Sagen, og alt i alt bliver Forholdet, affet fra den Mægling, som Bandsynsmændene skulle foretage, dette, at hvis der skal gives en Kendelse, idet man ikke bliver enig, kan Sagen kun afgøres af Landvæsenkommissionen. Jeg tror derfor, at der om dette Forhold bør bringes ikke saa lidt mere Klarhed til Veje i Lovforlaget, saaledes som det nu foreligger. Ellers vil det medføre jaa utænkelige Vanskeligheder og Tvistepunkter, at det bliver vanskeligt at anvende det som Lov.

B. Christensen: Naar jeg skal gøre en kort Bemærkning ved dette Forslags Behandling, er det, fordi Forslaget gaar ud paa at fastsætte Erstatning for Stade, der forarsages ved Oversvømmelse ved Bandlebs Tilførelse af stadelige Stoffer, bl. a. ogsaa ved Vandmøller. Jeg har fra min Valgkreds modtaget gentagne Henvendelser om at søge Bandlebsloven ændret med Hensyn til de bestaaende Bandleb. Man er saa uheldig i min Valgkreds at have et Par saadanne gamle Indretninger, Vandmøller, som ere temmelig værdiløse, idet de ikke blive meget benyttede. Det, de særlig benyttes til, er at stemme Vandet op, saaledes at Tilstunder af Tønder Vand derved lade ubodelig Stade. Naar vi nu have faaet en Vandbrugsminister, der særlig er faldet til at varetage Landvæsenets Interesser, og naar, som sagt, et Par Tilstunder af Tønder Vand Nger og Eng blive gjorte værdiløse ved disse gamle Indretninger, som i og for sig ikke have megen Værdi for Ejerne, turde Tidspunktet være kommet til at tage Sagen op og søge Bandlebsloven ændret paa dette

Omraade. Jeg vil derfor udtale Duffet om, at det eventuelle Udvalg vil tage Spørgsmaalet op til Behandling, idet jeg er overbevist om, at de Forhold, jeg har paapeget i den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere, ogsaa finde Sted paa mange andre Steder rundt omkring i Landet. Jeg er ikke blind for, at en Udbring af Loven paa dette Omraade vil medføre Erstatning til vedkommende Ejere, men det er jo muligt, at man kan naa en Løsning af dette Spørgsmaal derved, at Staten bærer en lille Del af Erstatningen, Amtskommunen ogsaa en lille Del, og at de private Lodsejere, som jo saa Hovedfordelen, ogsaa tage deres Del af Byrden. I saa Fald vilde det formentlig være overkommeligt for de paagældende at bære de Udgifter, der ere forbundne med Sagens Ordning. Det Krav, jeg her bærer frem for det høje Ting, maa jeg anse for fuldt ud berettiget. Det er meningsløst, at saadanne gamle „Historier“, der intet ere værd i og for sig, i Ly af bestaaende Love skulle kunne ødelægge Tilstunder af Tønder Land. Jeg skal derfor, som sagt, anbefale det eventuelle Udvalg at tage Spørgsmaalet op til alvorlig Overvejelse og søge det løst i Forbindelse med det Forhold, som det foreliggende Lovforlag omhandler.

Anderßen: Det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen), som indledede denne Forhandling, var tilbøjelig til at anlægge sit Synspunkt paa Lovforlaget ud fra det Spørgsmaal, om der ikke fandtes andre Huller i den nuværende Bandlebslovgivning, der behøve at stoppes, end netop det, den højsædede Minister tilføjede at stoppe ved det foreliggende Lovforlag. Jeg kunde være tilbøjelig til i saa Henseende at slutte mig til det ærede Medlem. Ganste vist vilde jeg for mit Vedkommende ikke blive staaende ved den for øvrigt ganske rigtige Raadgivning af, at Bandlebslovgivningen mangler Bestemmelser, vedrørende Sandflugtsstrækninger. Jeg tror nemlig, at den nuværende Bandlebslov til Trods for dens mange store Fordele og til Trods for, at den er en af de Love, der have store Fortrin i Retning af praktisk Syn paa Forholdene, en god forstændig Affattelse, dog mangler adskillige Betingelser for at kunne fyldestgøre det Formaal, den bør fyldestgøre. Jeg er tillige forvisset om, at mange af de Herrer i denne Sal, der have været saadan situerede, enten som Bandsynsmænd eller som Landvæsenkommissærer, at de skulde arbejde med Loven af 28de Maj 1880, hist og her have fundet Huller, som kunde og burde stoppes, for at bruge det Udtryk, som